

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. L.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupena JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2019 č.j. CPR-38310-8/ČJ-2018-930310-V241

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427913-18/ČJ-2018-000022-ZAM a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

s tím, že ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo konstatováno, že na žalobkyni se nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

2. Žalobkyně v žalobě namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a neopatření dostatečných podkladů pro rozhodnutí. Podle žalobkyně není pravdou, že by byla jako cizinec na území ČR zaměstnána bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, neboť fakticky na území ČR nevykonávala žádnou soustavnou a závislou práci a nenacházela se ani v jakémkoliv pracovněprávním vztahu; nejsou tedy u ní naplněny všechny aspekty výkonu práce, jak jsou definovány v zákoníku práce. Správní orgán prvního stupně dle žalobkyně nemohl mít dostatečný prostor pro shromáždění všech potřebných dokladů nutných k posouzení všech aspektů správního řízení, když tentýž den (13. 11. 2018), co bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění; nebylo tak nade vší pochybnost prokázáno, zda se na žalobkyni nevztahuje některá ze zákonných výjimek dle zákona o zaměstnanosti, které jí jako cizince umožňují výkon práce na území ČR i bez pracovního povolení. Dále žalobkyně vyslovila nesouhlas se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, konkrétně se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 4. 2. 2019. Upozornila, že v její domovské vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, a vyslovila přesvědčení, že tento v současné době nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Z informací OAMP plyne, že situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá, neboť incidenty se i nadále soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalcí a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně se na tomto území rebelové samozvaných republiky Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to na celém území Ukrajiny. Žalobkyně rovněž namítla porušení § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu a dodala, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ani nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým se současně dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl žalobu zamítnout.
4. Na jednání konaném před zdejší soudem dne 10. 6. 2019 žalobkyně setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se pak z jednání omluvil a odkázal na své vyjádření k žalobě.
5. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427913-1/ČJ-2018-000022, fotografie žalobkyně v pracovním oblečení a pracovní obuvi, smlouva o spolupráci při zajišťování služeb, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427913-13/ČJ-2018-000022, protokol o výslechu účastníka správního řízení ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-

- 427913-14/ČJ-2018-000022-ZAM, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2018 č. ZS45239, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427913-18/ČJ-000022-ZAM, odvolání žalobkyně ze dne 16. 11. 2018, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 4. 2. 2019 č.j. MV-144314-2/OAM-2018, informace OAMP o situaci na Ukrajině ze dne 14. 9. 2018, vyjádření žalobkyně ze dne 12. 3. 2019, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2019 č.j. CPR-38310-8/ČJ-2018-930310-V241.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 13. 11. 2018 v době od 8.20 do 9.00 hodin byla v hotelu G., P., provedena pobytová kontrola zaměřená na kontrolu cizinců zaměstnaných na území hl. m. Prahy bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání. Zde byla kontrolována žalobkyně, která měla na sobě pracovní oděv, konkrétně bílé kalhoty, bílé triko se vstupní kartou, černou mikinu a bílé pantofle. Žalobkyně vykonávala práci pokojské, prováděla úklidové práce hotelových pokojů. Na výzvu žalobkyně předložila cestovní pas Ukrajiny č. FM876980, v němž měla vylepeno polské vízum typu D/MULT č. 012105775 s platností od 20. 8. 2018 do 19. 8. 2019 na 180 dnů vydané dne 8. 8. 2018. Žalobkyně byla vyzvána, aby předložila doklad opravňující ji k výkonu práce. Z předložených dokladů bylo zřejmé, že žalobkyně vykonávala činnost, ke které potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Jelikož žalobkyně žádný z výše uvedených dokladů nepředložila a vykonávala činnost bez oprávnění k pobytu na území České republiky, byla dne 13. 11. 2018 zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
8. Dne 13. 11. 2018 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně mimo jiné uvedla, že rozumí tlumočení do ruského jazyka, rozumí tlumočníci, nevyužije právo na právního zástupce a správnímu orgánu se vyjádří. Dne 21. 8. 2018 přijela přes Slovensko do Polska, přivezli ji do města, název neví. Tam v jedné firmě pracovala jako uklízečka v administrativní budově. Podepisovala nějaké dokumenty, ale neví, jaké. Název společnosti, pro kterou pracovala, nezná. Pracovala tam zhruba 5 týdnů, ale nedostala žádné peníze za práci, tak tam skončila. Pár dní byla bez práce u kamarádky. Potom hovořila s kamarádkou, která pracovala v ČR. Žalobkyně za ní přijela na návštěvu, O. jí řekla, že by se mohla zeptat na práci v hotelu G. Tak tam sama došla a práci si domluvila. Do České republiky přijela asi 25. 10. 2018 navštívit O. Pracovní povolení pro výkon pracovní činnosti nemá ani o něj nežádala v minulosti. Nějaké peníze má našetřené z Ukrajiny, zbytek si zde chtěla vydělat. Kamarádka O. jí řekla, za kým má žalobkyně v hotelu jít. Šla do kanceláře paní, která má na starost uklízečky – M., příjmení nezná. S tou se domluvila, že tam bude pár dní pracovat. Nepodepisovala žádné dokumenty o tom, že zde pracuje. Mluvila pouze s M., ta jí kontrolovala vykonanou práci. Nic nepodepisovala, pracovala jako pokojská. Na dotaz, zda měla slíbenou smlouvu a zda ví, pro koho by měla

pracovat, odvětila: „Ne. Nevím, všechno jsem řešila s M. Žádnou firmu nebo agenturu neznám.“ V hotelu G. začala pracovat a zároveň se nastěhovala do pokoje v hotelu, má tam všechny svoje věci. Práci vykonávala od 31. 10. 2018, vždy od pondělí do pátku, jednou dělala i v sobotu, tj. 11 dní. Dostala zálohu 500 Kč, tu jí dala M. hotově. Za práci měla dostat 80 Kč za hodinu, tj. 600 Kč za den. M. jí řekla, za kolik bude pracovat. Pracovat měla 8 hodin denně, od 8 do 16 hodin s jednou hodinou pauzy. Koncem listopadu chtěla jet domů na Ukrajinu. Postel má v hotelu G. Nevěděla, že bez pracovního povolení nemůže vykonávat pracovní činnost, je poprvé v zahraničí. Je si plně vědoma svého protiprávního jednání a možných důsledků z něj vyplývajících. V České republice ani na území Evropské unie nemá nikoho, nemá tu žádné vazby, závazky nebo pohledávky ani majetek. Na Ukrajině bydlí v domě své matky společně se svým dítětem, s matkou a sestrou a jejím dítětem. Do domovského státu chce vycestovat dobrovolně. Trestnou činnost nepáchala, její zdravotní stav je dobrý. Není jí známa překážka nebo důvod znemožňující vycestování. Je svobodná, má jedno dítě. Finanční prostředky na další pobyt a možné stěhování má. Má se kam vrátit ve svém domovském státě.

9. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2018 č. ZS45239 vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 11. 2018 č.j. KRPA-427913-18/ČJ-2018-000022-ZAM bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. K odvolání žalobkyně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 4. 4. 2019 č.j. CPR-38310-8/ČJ-2018-930310-V241, kterým podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
12. V průběhu správního řízení bylo bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána, aniž by k tomu měla odpovídající pracovní povolení. To vyplývá nejen z toho, že pobytová kontrola probíhala v okamžiku, kdy žalobkyně pracovala v daném hotelu jako pokojská, nýbrž i z výsledku samotné žalobkyně, jež sdělila, že od 31. 10. 2018 v hotelu pracovala jako pokojská, a to 8 hodin denně, vždy od pondělí do pátku, jednou pracovala i v sobotu,

odpracovala tedy 11 dní, bylo jí slíbeno 80 Kč za hodinu práce. Žalobkyně výslovně uvedla, že nemá pracovní povolení ani o něj nežádala v minulosti. Ze shora uvedeného je tak zřejmé, že správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily skutkový stav věci, pročež nemůže obstát námitka žalobkyně o pochybeních při zjišťování skutkového stavu. Žalobkyně ostatně ani nesdělila žádnou konkrétní skutečnost, kterou měly správní orgány opomenout vzít v potaz.

13. V dané souvislosti nelze přitakat ani námitce žalobkyně, že u ní nebyly naplněny všechny aspekty výkonu práce dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Existence pracovněprávního vztahu kromě zákonem předpokládaného uzavření pracovní smlouvy (či dalších způsobů vzniku pracovního poměru, např. jmenování) může mimo jiné být dána i uzavřením ústní či konkludentní dohody či výkonem závislé práce v tzv. faktickém pracovním poměru. V této souvislosti lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2017 sp. zn. I. ÚS 615/17: „Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že pro vznik pracovní smlouvy je rozhodující, zda se účastníci shodli na jejím obsahu (§ 244 odst. 1 zák. práce). K tomu může dojít jak písemně, tak ústně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co chtěli jednatí projevit, tedy i konkludentně (srov. § 240 odst. 2 zák. práce). Nedostatek písemné formy pracovní smlouvy totiž není důvodem její neplatnosti (§ 242 odst. 2 zák. práce, viz rovněž § 20 odst. 1 zák. práce). K tomu, aby bylo možné v konkrétním případě posoudit, zda (resp. kdy) došlo k uzavření pracovní smlouvy, přitom nejsou rozhodující subjektivní představy účastníků o tom, kdy podle jejich názoru pracovní poměr vznikl; významné je objektivní zjištění, zda a kdy nastaly takové skutečnosti, s nimiž právní norma vznik tohoto dvoustranného právního úkonu spojuje. Pracovní smlouva je uzavřena, jakmile se účastníci shodli na podstatných (esenciálních) náležitostech, jimiž jsou druh práce, místo výkonu práce a den nástupu do práce (§ 29 odst. 1 zák. práce; viz také rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2287/2002 ze dne 7. 5. 2001). Není přitom podstatné, zda k dohodě o jednotlivých náležitostech došlo v jediném okamžiku nebo postupně; pracovní smlouva je totiž uzavřena v okamžiku, kdy se její účastníci shodli na celém jejím obsahu. Jestliže poté zaměstnanec v souladu s takto vzniklou pracovní smlouvou začne pro zaměstnavatele pracovat, vznikne pracovní poměr (§ 33 odst. 1 zák. práce; srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 214/2001 ze dne 11. 4. 2002). ... Pokud by projev vůle obou stran nesměřoval ani k uzavření ústní či konkludentní pracovní smlouvy (resp. dohody), mohlo by se přesto mezi stěžovatelem a vedlejším účastníkem jednat o tzv. faktický pracovní poměr. Tzv. faktickým pracovním poměrem se v ustálené judikatuře soudů rozumí právní vztah, který vzniká tím, že fyzická osoba koná pro zaměstnavatele (s jeho vědomím a podle jeho pokynů) práci (závislou práci), ačkoliv mezi nimi nevznikl platný pracovněprávní vztah (nebyla sjednána platná pracovní smlouva, popřípadě platná dohoda o pracích konaných mimo pracovní poměr). Nejedná se o pracovní poměr jako vzájemně provázaný komplex práv a povinností, nýbrž jen dílčí (právně neaprobovaný) faktický vztah, jehož vypořádání se řídí pracovněprávními předpisy (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2287/2002 ze dne 7. 5. 2003; rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2029/2009 ze dne 15. 6. 2010 či rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 5189/2015 ze dne 7. 11. 2016). Právní vztah při tzv. faktickém pracovním poměru je vztahem pracovněprávním....“
14. Ze shora uvedeného je zjevné, že žalobkyně se s protistranou dohodla, byť nikoliv písemnou formou, na veškerých podstatných náležitostech pracovní smlouvy, tj. na druhu práce (práce pokojské v hotelu), na místě výkonu práce (hotel G. v P.) i na dni nástupu do práce (31. 10. 2018). V případě žalobkyně tak jednoznačně vznikl pracovní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

poměr. Pro účely rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně tyto náležitosti postačují, jak ostatně plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 7. 12. 2016 č.j. 6 Azs 249/2016-24: „*Judikatura Nejvyššího soudu navíc připouští ústní, popřípadě konkludentní uzavření pracovní smlouvy, kdy „za sjednaný den nástupu do práce lze pokládat den, kdy zaměstnanec takovou práci začal bez námitek se souhlasem zaměstnavatele skutečně vykonávat“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. března 2015, sp. zn. 21 Cdo 2444/2013). To se ostatně odráží i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, dle níž „k naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců postačuje, že bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, že stěžovatel byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání“, aniž by bylo třeba formálně perfektní uzavření pracovní smlouvy (rozsudek ze dne 28. února 2007, č. j. 4 As 16/2006 - 89); rozhodný je z hlediska zmíněného ustanovení faktický výkon zaměstnání.“*

15. Jelikož žalobkyně vzhledem ke shora uvedenému fakticky vykonávala zaměstnání, soud nemá pochyb o tom, že v jejím případě došlo k naplnění podmínek správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Okruh námitek žalobkyně zpochybňující tento závěr tak není důvodný.
16. Soud dále podotýká, že není pochybením, jestliže správní orgán prvního stupně koncentroval celé řízení (včetně vydání svého rozhodnutí) do jediného dne; soudu je z vlastní činnosti známo, že se jedná o běžnou praxi orgánů cizinecké policie, přičemž na této praxi neshledává nic nezákonného. Naopak je zcela logické, že správní orgán prvního stupně ve velmi krátkých lhůtách, po které může trvat zajištění cizince dle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, učiní všechny nezbytné úkony od zahájení správního řízení přes provedení výslechu účastníka řízení, vyžádání závazného stanoviska a případné vydání rozhodnutí o věci samé, a to tak, aby nedošlo ke zmaření správního řízení. K tomu lze dodat, že rychlé rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ostatně předpokládá i samotný zákonodárce, srov. § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců. Ani této žalobní námitce tak nelze přitakat. Námitku, že během tak krátké doby nemohlo být prokázáno, zda se na žalobkyni nevztahuje některá ze zákonných výjimek dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, pak soud považuje za nedůvodnou až účelovou. Soud si existence žádné takové výjimky v případě žalobkyně není vědom a žádné konkrétní tvrzení (či odkaz na konkrétní zákonné ustanovení) v tomto směru ostatně nevznesla ani samotná žalobkyně (a to ani v řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem).
17. Pokud jde o námitky žalobkyně brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobkyně na Ukrajinu, soud jim nemůže přisvědčit. Správní orgán prvního stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Závazná stanoviska vychází z aktuální zprávy OAMP ze dne 14. 9. 2018 o zemi původu (ta je součástí správního spisu), jež potvrzuje závěry vyslovené v závazných stanoviscích. Ze zprávy skutečně vyplývá, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č.

j. 7 Azs 265/2014-17), naopak ve vztahu k Zakarpatské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny (kde má žalobkyně místo trvalého pobytu) se zde uvádí, že oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. I když fungování státní správy v zemi postižené ozbrojeným konfliktem v její východní části je do jisté míry podlomeno např. s tím souvisejícím nedostatkem veřejných finančních prostředků, nelze hovořit o tak zásadní míře nestability, nejistoty a beztrestnosti, že by žalobkyně byla vážně a bezprostředně v případě návratu ohrožena na svém životě či důstojnosti svévolným násilím či bylo možné se důvodně obávat hrozícího mučení či nelidského zacházení. Situace na západní Ukrajině neznemožňuje vycestování žalobkyně.

18. Ze všech shora uvedených důvodů soud uzavřel, že správní orgány nepochybily, jestliže žalobkyni uložily správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 18 měsíců, neboť došlo k naplnění veškerých zákonem stanovených podmínek takového postupu.
19. Pokud žalobkyně namítala, že nebyly splněny podmínky vydání napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 15 dní právní moci tohoto rozhodnutí, soud uvádí, že žalobkyně nespecifikovala, z jakého důvodu má za to, že tyto podmínky nebyly splněny. Správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, přičemž soud podotýká, že doba k vycestování z území se dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví na 7 až 60 dnů. Doba 15 dnů je tak více než dvojnásobná oproti minimální zákonem stanovené době. Soud v takto stanovené době k vycestování neshledává žádnou nezákonnost.
20. Pokud jde o výčet ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany správních orgánů dojít (zejména § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 či § 50 odst. 2 správního řádu), tento nelze považovat za žalobní body, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
21. S ohledem na uvedené neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch, a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. června 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně